

Sienet metsässä sanaili,
keskusteli keskenänsä
ihmetellen ihmisiä,
sankojoukkoja sakeita,
jotka polki porskutellen
mukavia mättähiä,
kasvupaikkoja kivoja,
jotka sienien sukua
ovat aina auttanehet,
tuoneet oivan turvapaikan.

Sievät sienet keimaellen
vaikutuksen tehdä tahtoi:
olipa värit komeat,
laajalle lakit näkyivät,
keikistellen keinui varsi;
myrkyllisiä olivat
taikka kelpaamattomia
evähiksi Eevan lasten
sekä Aatamin pojille.

Haperoista haastoi naiset,
supisivat suppiloista,
vahveroista vihjailivat.
Moni muisti mustarouskut,
karvalaukkuja odotti,
mutta niitä ei näkynyt,
pysyivät vain piilossansa.

Kehui muuan kehnäsieni,
kuultolakki laadullinen,
olevansa oikein maukas,
todellinen herrain herkku,
sitä naisetkin himoitsi
kulkiessaan kankahilla
kori suuri kainalossa,
kassit taskussa kahisten.

Kovin nauroi kantarelli
kehnäsienen kerskailua,
itseään kun kaikki kansa
viepi villinä kotihin,
kokkaelee kastikkeita.
Ykkönen on kanttarelli
- niin se itseksensä mietti;

toista tuumivi orakas.
Se on kuullut kertomukset,
ylistykset ystävältä,
orakkaita ottavalta,
että hienon tunteen tuoja,
maun maukkaan tarjoaja,
oiva herkkua on orakas,
puhdas sienet metsikössä.

Naureskellen kuuli kyllä
tarinat nuo herkkutatti,
vaan ei paljoa puhunut.
Italiaan noutaa niitä
monet bussit miljoonittain,
makaroonimaassa kaikki
puhuvat tateista Suomen,
niin ja syövät, totta Mooses.

Tarinoita metsikössä
riitti sienimättähillä,
sanatonna seisojaksi,
kärpässieni valkolakki,
valkolakki, valkovarsi,
heltat valkoiset lakissa.
Ei se kelpannut koreihin
eikä sankoihin sopinut.
"Olen sienien kuningas",
julistit tuo yksinäinen,
kaukaa kierretty mokoma.
"Kukaan ei minua tohdi
kosketella, ei nykäistä.
Kaukaa aina kiertää kansa
kuninkahan kuusikossa
sekä aukeilla ahoilla.
Olen siitä niin otettu!"

Toiset sienet talven tullen
ilon tuotti ihmisille.
Valitelleet eivät vatsat,
munuainen ei murissut.

Eräspä on valkolakki,
valkolakki, valkovarsi
hallan uhrina hävinnyt,
paleltunut pakkasehen,
kuolon kohdannut kuningas.

